

KRACHT VAN OMHOOG

Onafhankelijk weekblad gewijd aan de vervulling met Gods Geest en de verwachting van Christus' komst.

Hoofdredacteur: H. van den Brink,
Noordlaan 11, Bloemendaal.

Abonnementsprijs f 4.— per jaar;
f 2.— p. half jaar of f 1.— p. kwartaal.

Administratie: „Kracht van Omhoog”,
Groote Haarschekade 37 — Gorinchem

Girorekening No. 468562

GODS ARENDEN

„Gelijk een arend zijn nest opwekt, over zijn jongen zweeft, zijn vleugelen uitbreidt, ze neemt en ze draagt op zijn vlerken, zo leidde hem de Heer alleen.”

Deut. 32 : 11, 12.

Wanneer wij den Heiland hebben gevonden als onzen Verlosser en Zaligmaker, komt het verlangen in onze harten om krachtig te worden in den Here. We wensen hoger te stijgen in ons geestelijk leven, we verlangen in de reine sferen van het geestelijk leven te mogen verkeren. We wensen „Gods arenden” te worden. Daarom willen we eens nagaan hoe God zijn kinderen tot arenden maakt, want het is alleen in Zijn weg, dat we het zullen worden. Gods Woord alleen zij ons richtsnoer bij het overdenken.

De arend bouwt zijn nest in de hoge bergtoppen, haast niet te bereiken door een mens, ver van het gewemel der wereld in de reine hoge berglucht. Een wonderbaar kunstgewrocht is het van stokjes en takken en gevuld met dons en de vacht van een lam, dat de arend geroofd heeft. Het is een heerlijk zacht nest voor de jonge vogels. Ze hebben het zo goed, voedsel wordt op tijd gebracht, alles is aangenaam.

Maar dat blijft niet altijd zo. De tijd komt, dat de jonge vogels moeten gaan vliegen, ze zijn lui en vet geworden en vinden het behaaglijk om in het warme nest te blijven.

Wat doet dan de moederarend? Al het dons en de warme bekleding trekt zij uit het nest en de jonge vogel voelt zich zeer onbehaaglijk in het overgebleven harde nest. Zo wordt het gewillig gemaakt om uit het nest te vliegen. Voor ons liggen hier enkele lessen, want we willen toch Gods arenden zijn, die door de kracht des Geestes hoger zullen stijgen en niet altijd in het warme nest willen blijven.

We lezen in onze tekst wat Gods methode is.

Hij wekt het nest op. Dat is de ervaring van ieder kind van God, hetzij in zijn huiselijk leven, dan wel in zijn zaken of gemeente of kerk. We hadden het lange tijd zo goed, we genoten van de zegeningen Gods. We konden zeggen „de snoeren zijn ons in lieflijke plaatsen gevallen”. Doch toen ontnam God ons verschillende dingen. Het zakenleven ging niet meer zoals vroeger, de ene nederlaag volgde de andere op. Het huiselijk leven met de gezellige familiekring werd plotseling verbroken, een geliefd gelaat werd ons voor altijd ontnomen. In de gemeente was het ook niet meer als vroeger en het scheen of we niet meer begrepen werden. God heeft ons nest opgewekt, alles is veranderd, niet enkel in ons dagelijks leven, maar zelfs in ons denken en wereldbeschouwing. Ons innerlijk leven, ons wel-verzekerd geestelijk huis schijnt uit elkander te vallen. We begrijpen er niets van. Is Gods hand in dit alles? Welke machten zijn aan het werk om ons alles te ontnemen?

Zo was het met de gemeente te Jeruzalem. Ze hadden een wonderbaar heerlijke tijd. Zielen werden bekeerd, ja, zelfs priesters werden tot gelovigen. Doch toen kwam de grote vervolging, de gemeente werd verstrooid, maar het woord Gods wies. Als zout werden zij verspreid en wekten nieuw goddelijk leven overal. Samaria werd bekeerd. Ze waren arenden geworden en moesten leren vliegen. God wekte het nest op, doch Hij waakte over hen. Onder hen waren Zijn vleugelen.

Hoevele andere voorbeelden zouden we niet kunnen noemen. Denk een ogenblik aan Paulus. Wat een heerlijk leven had deze veelbelovende jonge farizeër. Doch God wekte het nest op en Paulus leerde vliegen. Straks mocht hij zweven boven de hoge bergtoppen van Gods openbaring. Hij was Gods arend geworden!

2. Die over zijn jongen zweeft. Hier vinden we Gods zorg over ons in afgebeeld. Hij ontnemt ons vele dingen in ons leven, maar dat wil niet zeggen, dat Zijn alziend Vaderoog ons niet gadeslaat. Neen, veel kan ons ontvallen, maar dit blijft altijd waar: God ziet op ons met liefde neder. Zijt gij alleen overgebleven, wordt de beminde stem niet meer gehoord, gaat alles anders dan ge zoudt wensen, wordt elke steun u ontnomen, zie dan niet meer op het aangename nest, maar zie op de vleugelen boven u, die u uitnodigen op hen te vertrouwen. Zet uw ziel stil, wil niet langer klagen en vragen en gij zult horen het klepperen van Gods vleugelen. God is zeer nabij en Hij fluistert u toe: „Zie, Ik ben met u.” Hij heeft u geen ogenblik uit het oog verloren. Een moeder kan, hoewel het gelukkig niet veel voorkomt, haar zuigeling vergeten, maar God kan ons niet vergeten. God wil niet alleen, dat gij zult geboren worden uit den Geest, maar ook zult wandelen in den Geest. O, luister toch in elke verzoeking of beproeving of strijd naar de vleugelslag van Gods liefde.

3. Die zijn vleugelen uitbreidt, ze neemt en ze draagt op zijn vlerken. Als de jonge arend nu gewillig is om uit het geplunderde en niet meer stevige nest te gaan, dan zijn de machtige vlerken van de arend onder hem, die hem omhoog wil dragen. Wat een verschil, niet meer de bekrompenheid van het nest, maar de wijde, vrije ruimte. Hoger en hoger stijgt hij, wonderbare vergezichten ontplooiën zich. Zo leert ook de gelovige kennen de Almacht en rijkdom Gods. Visioenen van grote mogelijkheden komen in ons geestelijk bereik. Onze blik wordt afgewend van de zorgen en moeilijkheden des levens en de ziel leert iets verstaan van de grootheid en heerlijkheid Gods. Hoe wonderbaar is het zich gedragen te gevoelen als op arendsvleugelen. Al het aardse wordt zo klein en nietig. Wat een vreugde en blijdschap vervult de ziel, hoger, steeds hoger stijgen we, tot plotseling ook dit ons schijnt ontnomen te worden. De moederarend schiet plotseling onder het jong weg. Hoe bevreemd is het dan voor een ogenblik. Het tuimelt even, valt omlaag, naar beneden, maar dan..... de natuur doet zijn werk. Het jong spreidt de vleugels uit en o wonder: het kan vliegen. De krachten vermeerderen zich en ten slotte

stijgt het hoger en hoger de zon tegemoet. Doch denk niet, dat dan de moeder-arend een ogenblik het jong vergeet. Ze ziet steeds toe om in te grijpen, wanneer het nodig is en soms ijlt ze toe om weer onder het jong te vliegen en een ogenblik rust te geven aan de kleine arend.

Is dit niet juist wat God doet? We moeten alleen vliegen. Niets en niets in deze wereld mag onze steun zijn. Zegt Gods Woord niet, dat „de rechtvaardige door het geloof zal leven“?

God wil ons arenden maken. Zijn we gewillig de prijs hiertoe te betalen?

Eerst leefden we op geestelijke ervaringen en de zekere graad van opklimming in ons geestelijke leven. Misschien stunden we op mensen, op samenkomsten, op heilige gevoelens en zoveel meer in ons geestelijk leven. Doch nu leren wij zien, dat we op niets meer mogen steunen, zelfs niet op wat God in het verleden in ons leven ons schonk, doch dat we enkel op God mogen vertrouwen. Wanneer we hiertoe komen, leren we vliegen. Zo worden we Gods arenden. Dan kan God ons zenden in het onweer en de storm van het wereldgebeuren, het moge dan donker zijn of licht, nacht of dag, de zon mag lieflijk schijnen of een woedende orkaan loeien: als God ons vliegen geleerd heeft, dan gaan we door alles heen en stijgen hoger en hoger en leven in Gods reine luchten en aanschouwen geestelijke vergezichten.

Daarom zij ons gebed voortdurend: „Heer, maak mij een van Uw arenden.“ Maar dan ook gewillig om de prijs er voor te betalen!

P. K.

OP ARENDS VLEUGELN

door W. J. Long

Op zekere dag, toen ik naar het kreupelbosje ging op de steile rots waar ik meestal ging liggen om het arendsnest gade te slaan door mijn kijker, zag ik, dat een arendsjong verdwenen was. De andere stond op de rand van het nest, vreesachtig naar de afgrond beneden hem kijkend, waarheen, zonder twijfel, zijn meer stoutmoedige nestgenoot gevlogen was, en van tijd tot tijd ontoestbaar schreeuwend.

Dadelijk kwam de moeder-arend snel vanuit de vallei met voedsel in haar klauwen. Zij kwam bij de rand van het nest, fladderde er een ogenblik overheen, om als het ware haar jong het gezicht en de geur van het voedsel te geven en vloog toen langzaam naar beneden, het voedsel met zich nemend, haar kleine op haar eigen wijze mededelend, dat hij naar de vallei moest vliegen om het te krijgen. Deze riep haar luid na vanaf de rand van het nest en spreidde een dozijn keer de vleugels om haar te volgen. Maar de sprong was te ontzaglijk. De bedoeling van de kleine comedie was doorzichtig genoeg. Zij leerde haar jong vliegen, vertelde, dat zijn vleugels gegroeid waren en dat het tijd was ze te gebruiken.

Plotseling, alsof ze enigszins ontmoedigd was, kwam ze weer boven haar jong! Ik hield de adem in, want ik wist, wat er gebeuren ging. Het dier stond op de rand van het nest, al maar in de diepte turend, die het niet durfde nemen. Onverwachts een scherp geluid, dat het jong op zijn hoede deed zijn. Het volgend ogenblik was de moeder-arend neergestreken en vloog tegen het nest onder zijn voeten. Het jong werd met twijgen en al het luchtruim in gestoten. Het zweefde nu, in weerwil van zijn verzet, in de blauwe lucht. Eerst boven, dan onder of naast het dier, fladderde zijn moeder op haar onvermoeide vleugels, zachtjes roepend, dat zij er was. Maar die verschrikkelijke vrees voor de ijle diepte en de lanstoppen van de dennebomen benauwden het jong; zijn vleugels gingen wilder; het viel sneller en sneller. Plotseling, nog meer verschrikt, scheen het mij, alsof het alle kracht verloren had, het dier verloor zijn even-

wicht en tuimelde met de kop omlaag, naar beneden. Het was alles voorbij, zo leek het; het vouwde de vleugels om in stukken tegen de takken te vallen. Toen, als een bliksemstraal, schoot de moeder-arend onder haar jong, zijn wanhopige voeten raakten haar brede schouders, tussen de vleugels. Het richtte zich op, rustte een ogenblik, kwam weer bij en toen viel de arend als een kogel onder het jong vandaan en liet het op zijn eigen vleugels neerkomen.

Het was alles het werk van een ogenblik voordat ik ze beide uit het gezicht verloor, tussen de bomen beneden mij. En toen ik ze weer vond met mijn kijker, was het arendje in de top van een grote pijnboom en de moeder voedde het.

En toen ik daar zo alleen in die grote wildernis stond, flitste het door mij heen, wat de oude, wijze profeet bedoelde, toen hij schreef: „Gelijk een arend zijn nest opwekt, over zijn jongen zweeft, zijn vleugelen uitbreidt, ze neemt en draagt op zijn vlerken, zo leidde hem de Here alleen.“

Open de vrijbrief

Laat niet het ongeloof zeggen: „Hij is mogelijk niet gekomen om mij zalig te maken,“ want dit Evangelie verklaart dat uw naam, indien gij een zondaar zijt, in zijn verzegelde zending is; van de hemel wordt een Evangelische vrijbrief nedergelaten, een brief welks opschrift luidt: **Aan u zondaren**, Jezus Christus is gekomen om de zondaren zalig te maken. Indien gij nu die vrijbrief opent, en die met toepassing op u zelve leest, dan zult gij bevinden dat die geheel en al voor u is, zo wel van binnen als van buiten. O, heeft Christus dan een zending om de volken zalig te maken, en zouden zij niet tot Hem vergaderen om zalig gemaakt te worden? Heeft Hij een zending om zondaren zalig te maken, en zou Hij met zijn zendbrief in de hand moeten henengaan, en zeggen: „Vader, Gij hebt Mij een zending gegeven om te zoeken en zalig te maken wat verloren was, maar ziet, deze verloren zondaren willen Mij noch Mijne zaligheid hebben? Zij hebben hun begerlijkheden liever dan Mij; zij beminnen hun eigen trotse inbeelding meer dan Mijne gerechtigheid; en zij willen niet geloven, dat Ik zo goedwillig ben om hen te zaligen, maar zij denken, dat Ik hen kom bedriegen met schone woorden; Ik heb hen willen vergaderen, maar zij hebben niet willen vergaderd worden, en zalig maken, maar zij willen tot Mij niet komen, opdat zij het leven hebben, schoon Ik een zending van den Vader ontvangen heb om het leven aan dode zondaren te geven.“

Hoe! zal mogelijk iemand denken of zeggen, heeft Christus een zending om zondaren zalig te maken, dat Hij die dan uitvoere, ik zal Hem zulks niet beletten. Wat zegt gij daar, mens? Zijt gij tevreden om verlost te worden van uw zonden en begerlijkheden en om al de zaligheid te hebben, die Christus is komen geven? Welnu, Christus is gekomen opdat gij het leven en overvloed zoudt hebben. Er blijft niet veel meer te doen, dan Hem te zeggen, dat het een verdrag geworden is, want tot Hem moet de vergadering der volken zijn.

RALPH ERSKINE

**Is er deze week iemand
in Uw kennissenkring jarig?**

Geef hem of haar een abonnement op ons blad.
Dit geschenk duurt langer dan een bouquet bloemen
en..... misschien zit er een zegen in.

VAN

Hart tot Hart

Lieve vrienden,

Van de week heb ik een hartelijk schrijven ontvangen van Zr. H. te G. Onze zuster heeft een zware weg moeten gaan: één van haar zoons, een zeer begaafde jonge medicus, is 15 Juni 1944 gevangen genomen door de Duitsers en 29 Juli daarna gefusilleerd. Zr. H. heeft het daar in den beginne heel erg moeilijk mee gehad, maar zij heeft later „Amen!” weten te zeggen op deze zware beproeving. Toen is er vrede in haar hart gekomen, hoewel het leed nog voortdurend schrijnt.

Ik ontvang zo dikwijls brieven van mensen, die verpletterd worden onder de smart — omdat ze die niet uit Gods hand willen aannemen. Arme vrienden, opstand tegen Gods doen in ons leven, maakt elke beproeving tien maal zo zwaar. Eenswillend worden met Hem neemt er alle bitterheid uit weg en het is een onuitsprekelijke verlichting uit te schreien aan Zijn hart.

Zr. H. doet nu een vraag, die ongetwijfeld leeft in veler hart: „Zullen wij onze dierbaren hierboven kenren? Ik weet goed, wat de Schrift zegt van den rijken man en van Lazarus, maar ik vind dit niet duidelijk. Zullen we ons geheel en al verliezen in het aanschouwen van Hem, die ons kocht met Zijn bloed, of zullen we ze allen herkennen, die ons voor zijn gegaan?” Zr. H. sluit een mooie foto in van haar jongen.

Ach, lieve zuster H. wat was dat een lieve jongen! Wat een goed gezicht, wat een open blik! Hoe kan ik nu uw smart indenken! Maar, nietwaar, u zoekt hem niet in het graf, u weet, dat hij bij zijn Heiland is. Wat een troost! En nu — zal u hem eenmaal herkennen?

Ja, dat zult u ongetwijfeld. Wat er ook onduidelijk moge zijn in de geschiedenis van den rijken man en Lazarus, één ding is glashelder: **dat de rijke man Lazarus zag in de heerlijkheid.** Lazarus, en niet de één of andere gezaligde, waar hij geen naam aan kon geven. Hij is absoluut zeker, dat het Lazarus is. Wij kunnen niet veronderstellen, dat de Here Jezus over zulk een gewichtige vraag verkeerde inlichtingen zou hebben gegeven!

Maar er is meer: Op de berg der verheerlijking herkennen de discipelen in de beide hemelse gestalten, die bij Jezus staan, onmiddellijk Elia en Mozes. Hoe zou dat mogelijk zijn, als de verlost niet kenbaar waren?

Een duidelijk vers is ook Lucas 13 : 28 : „.....wanneer gij zult zien Abraham en Izaak en Jacob en al de profeten, in het koninkrijk Gods.....”

En hoe zullen zij ons „ontvangen in de eeuwige tabernakelen” (Luc. 10 : 9), als wij elkander niet wederkerig zouden herkennen?

Wij zullen dus de grote vreugde smaken van een persoonlijk wederzien. Maar verre boven die vreugde zal staan de onuitsprekelijke blijdschap van onzen Here te zien van aangezicht tot aangezicht. Want: onze hemel is niet: onze geliefden, onze hemel is: **Jezus.**

Waar Hij dus onze hemel eenmaal zal zijn, daar zij Hij ons reeds nu alles. Daar mogen wij ons hier reeds gewennen aan Zijn vreugdevolle gemeenschap.

Is er iemand, die dit leest en die daarboven vader of moeder, bloedverwant of vriend weet, zonder te durven hopen op een weerzien, omdat hij of zij zelf niet op de weg is, die ten hemel leidt? Ga geen stap verder, want uw weg voert naar de eeuwige pijn! De weg der heerlijkheid gaat over het kruis van Golgotha. Bekeer u, d.w.z. **keer om, vliedt tot Christus, Die u zaligen kan en wil.** En weet, dat hierboven vreugde is over één zondaar, die zich bekeert, vreugde, gedeeld door die gij lief hebt gehad en die reeds genieten van de nabijheid des Heren.

Zegene de Here u allen, lieve vrienden.

De uwe in Zijn blijde dienst,
JOH.a H. EKERING

Zuster Ekering geopereerd

Tot onze grote droefheid is zuster Ekering, die voor de duur van enkele dagen in Holland vertoefde, plotseling in het ziekenhuis te Haarlem opgenomen. Zij moet daar een spoedoperatie aan beide ogen ondergaan. Vorige week Maandag is het rechteroog behandeld.

Wij vragen onze lezers ernstig voor het herstel van zuster Ekering te bidden. Zij weet, dat de Heiland haar dicht nabij is en heeft haar lot geheel in Zijn handen gelegd.

Geve God haar kracht en indien het naar Zijn wil is, volkomen genezing.

Ze gaf ons bij ons bezoek het volgende gedicht, dat zij schreef op de laatste dag, dat zij mocht lezen en schrijven en dat wij gaarne plaatsen.

Als men mij weldra rijdt
Het donker tegemoet,
Als Gij maar bij mij zijt
Is alles goed.

En foltert straks de pijn
En rooft mij elke rust,
't Zal alles weelde zijn
Als Gij mij kust.

Als 't komen van een nacht
Vol duisternis mij plaagt,
Tot alles heb ik kracht
Als Gij mij draagt.

Ik loof U, lieve Heer,
In donkerheid en pijn,
Want wat verlang ik meer?
Gij zult er zijn!

JOH. H. EKERING

Jonge mensen spreken over:

Spelen met den duivel

„Opdat de Satan over ons geen voordeel krijgje; want zijne gedachten zijn ons niet onbekend.”

2 Kor. 2 : 10, 11.

Om ons heen is een wereld van onzichtbare dingen. Je hoeft niet eens de Bijbel te geloven om dat te weten. De ervaring en de wetenschap leren ons, dat buiten hetgeen we kunnen zien er zich vele dingen afspelen, ja, dat daar een wereld is van machten en krachten, waar we ons nog niet half een voorstelling van kunnen maken. En juist deze wereld kan zulk een grote aantrekkingskracht hebben op ons, jonge mensen. We willen er méér van weten, we voelen wel, dat daar iets heel nieuws, iets onbekends moet zijn en dat kan ons prikkelen om te zoeken naar dat geheimzinnige, wat we niet begrijpen.

Onze tegenwoordige wereld zit vol van mensen, spiritisten, mediums, waarzeggers, die met deze onbekende wereld in contact zijn getreden en vooral na de oorlog zijn ze met tientallen te voorschijn gekomen.

„Het is heus wel avontuurlijk, om daar eens heen te gaan, je kunt nooit weten..... en het kan toch geen kwaad.....” Zó zijn er vele jonge mensen begonnen. Ze werden gegrepen door het geheimzinnige, wilden er steeds meer van weten en op het laatst zaten ze er diep in, en het onschuldige avontuurtje bleek in staat om hun leven te veranderen in een poel van ellende.

Je zult misschien zeggen, dat ik overdrijf, dat het toch zó'n vaart niet lopen kan.

Laat ons eerst vaststellen, dat God in Zijn Woord deze dingen uitdrukkelijk verboden heeft. Deut. 18 : 9-14 bevat een lijst van de zonden, die voor God als afgodendienst golden. Heel onschuldige dingen schijnen het te zijn, die daar worden opgenoemd, mensen, die uit bijgeloof op het geschreeuw van een bepaald soort vogel letten en meer

zulke dingen. Maar God toornst over deze dingen, omdat Hij niet wil, dat de Satan daardoor eer ontvangt. Ik zou willen, dat het me mogelijk was, je de ellende te beschrijven van die mensen, die op deze manier in de macht van den Satan zijn geraakt. Als je wist, hoeveel zelfmoorden hun oorzaak vinden in dit spel met den duivel, zou je schrikken. Lees de boeken van Ernst Modersohn, van Johannes Seitz, boeken over Möttingen, en je zult het misschien verstaan. Ik bid God, dat dit artikel een ernstige waarschuwing mag zijn voor elke jongen en elk meisje, dat gevaar loopt, zich aan deze dingen te geven. Weet wat je doet, als je een vinger geeft aan den Satan, die door Jezus Christus met de prijs van Zijn leven is overwonnen. Hij zal spoedig je hand nemen, en daarna je geheel. **Een gewaarschuwd mens geldt voor twee!**

En dan nog iets tegen hen, die zich reeds op de een of andere wijze met bijgeloof, toverij of spiritisme hebben ingelaten. Ik weet dat dit er vele zijn. Vele ook zijn het reeds lang vergeten. Hoe vaak komt het niet voor, dat mensen hun kleine kinderen die ziek zijn door spiritisten laten behandelen. Meestal heeft dit op het eerste gezicht een goed resultaat. De zieke lijkt volkomen genezen. Maar de ziekte zal misschien later in een andere vorm, en vaak in veel ergere mate, terugkeren.

Een genezing door machten van Satan legt een ban op het leven van zeer vele mensen. Het kan zijn, dat een Christen in ernstige overgave zijn gehele leven aan den Heer wijdt. Hij voelt zich echter verhinderd in zijn gebeden, hij kan niet komen tot een leven in de werkelijke blijdschap, in de overwinning, zoals het voor Gods kinderen normaal is. Totdat hij bemerkt, dat er een ban op zijn leven ligt, dat de Satan hem door een van deze dingen in zijn macht genomen heeft, en het is nodig, dat hij zich door het bloed van Christus bewust van deze dingen laat reinigen, om vrij te worden.

Er zijn veel jonge mensen, die hun gehele leven aan sexuele zonden gebonden blijven. Zij hebben gebeden, geworsteld, ze hebben geloofd, niets heeft geholpen. Wanneer je in deze dingen gebonden bent, stel je voor den Heer, en vraag Hem, of er een ban in je leven is. Het is zeer goed mogelijk, dat de oorzaak van dit alles ligt in een voorval van jaren geleden op het gebied van zonden der toverij.

Jezus Christus wil je leven **volkomen** hebben, in **alle** dingen. Dan pas kun je blij en gelukkig zijn, en zolang je dat niet bent, leef je beneden je stand!

Satan is ten ondergang gedoemd, en dat weet hij maar al te goed! In het boek van de Openbaring zien we zijn ondergang. Daar worden de coulissen voor goed weggenomen, en we zien, wie het laatste woord heeft. In zijn laatste ogenblikken probeert hij nog mensen van God af te trekken. Maar we lezen ook in hoofdstuk 12 van hen, die overwonnen door het bloed van het Lam. Waar wil je bij behoren?

Geef je jonge leven volkomen aan Jezus. Hij heeft er recht

op, je gans en al te bezitten, en je te gebruiken voor Zijn dienst.

Speel niet met den Duivel, hij is gevaarlijk, maar verberg je bij Hem, die Zijn bloed ook voor jou gegeven heeft. Dan zul je ook daar mogen zijn, als we allen bij Zijn wederkomst de overwinning zullen bezigen over de macht, die de wereld nu nog verleidt en verderft. Je leven is kostbaar! Het is waard om er over na te denken. P.v.W.

WIE DOET ER MEE?

We ontvangen zo menigmaal brieven, die getuigen van de zegen, die men door het lezen van ons blad ontvangt.

Zo kregen we deze week een brief die aldus begon:

„Grote dankbaarheid vervult mijn hart bij het lezen van „Kracht van Omhoog”. Het is zo heerlijk te weten, dat het leven des Geestes, dat ik door Gods genade bezit door Uw blad zo heerlijk bevestigd wordt. Ik dank God dat er broeders en zusters zijn, die de gave bezitten dit zo heerlijk om te zetten in Uw blad. Uw blad moet ieder kind van God lezen! Tot mijn blijdschap kan ik U drie adressen geven als abonné.....”

Wij danken God voor zo'n bemoediging.

Maar tevens durven wij met grote vrijmoedigheid op u een beroep te doen om ons te helpen ons blad in ruimere kring te verspreiden.

Laat ieder, die mede wil werken aan de verbreiding van het evangelie, deze week bij ons zijn naam opgeven. Wij zenden u dan vier weken lang gratis vijf extra bladen. U zendt deze bladen aan die kennissen of familieleden van wien ge gelooft, dat ze ons blad met belangstelling zullen lezen. Met het laatste nummer zenden wij u vijf intekenformulieren en u probeert of u deze ingevuld aan ons kunt terugzenden.

Mocht U dit te veel werk zijn, zend dan onderstaand intekenbiljet ingevuld aan ons op.

Zij, die zich thans abonneren, ontvangen de nummers van de maand December (waarbij het fraai uitgevoerde Kerstnummer) gratis. Zij betalen dus f 2,- als abonnementsgeld tot de maand Juli 1947.

Wij doen al wat wij kunnen om ons blad zo goed mogelijk te verzorgen, doet u nu wat u kunt om ons abonné's te bezorgen.

Wij rekenen op veler medewerking.

Zend uw aanvraag aan: Redactie „Kracht van Omhoog”, Noordlaan 11, Bloemendaal.

Afknippen en opzenden aan de Redactie van „Kracht van Omhoog” NOORDLAAN 11 - BLOEMENDAAL

Ondergetekende meent, dat de vijf volgende personen „Kracht van Omhoog” met belangstelling zullen lezen:

NAAM

ADRES

1. ....

.....

2. ....

.....

3. ....

.....

4. ....

.....

5. ....

.....

Ingezonden door: .....

Adres: .....

HOE GEBED

100.000 levens veranderde

door KENNETH TAYLOR

Vier, zes, acht of zelfs tien uren per dag bad John Hyde voor de zielen van mensen met zo'n ijver, dat hij, toen hij 47 jaar oud was, stierf als een direct gevolg van deze verschrikkelijke gebedslast. Maar door zijn gebed kwamen er opwekkingen, waardoor honderd duizend zielen tot het Koninkrijk Gods toegevoegd werden.

Biddende Hyde — want zo werd hij genoemd door zijn mede-zendingen — begon deze functie als bemiddelaar tijdens de voorbereiding van een grote conferentie van zendingen en Indische voorgangers, waarvan de bijeenkomst bepaald was in 1904 in Sialkot, Indië. Het kerkelijk leven in de Punjab was ver beneden de maatstaf van de Bijbel. Weinigen waren gered temidden van miljoenen zonder Christus. John Hyde en een vriend besloten, dat dit niet alleen maar een conferentie moest zijn, maar dat zij wilden wachten op den Heer, tot er stromen van zegen zouden komen. Dertig dagen voor de conferentie begonnen deze mannen zich af te zonderen voor gebed. Dag en nacht baden zij. Na zeven dagen voegde zich een vriend bij hen en gedurende een en twintig dagen baden deze drie dag en nacht. Toen tenslotte de conferentie begon, was de macht van God er aanwezig. Als resultaat van die conferentie waren duizenden letterlijk in het Koninkrijk gebeden.

In de volgende zes jaren werd John Hyde onophoudelijk geleid tot een leven van waken en bidden voor anderen. Soms was het hem onmogelijk deze ontzettende last te verbergen en het was voor allen duidelijk, dat hij door die verschrikkelijke zielestrijd terneergedrukt werd. Maar al die tijd was hij, ofschoon hij weinig at en sliep, stralend en vrolijk en overal waar hij ging, welkom. Kinderen hielden van hem en waren gelukkig als hij in hun huizen vertoefde.

Toen kwam de tijd, dat hij begon te bidden, dat elke dag één mens een Christen zou worden als gevolg van zijn getuigenis. Hij had de volle verzekering, dat God dit gebed verhoord had. Soms betekende het lange reizen, nachten van waken, gebed en vasten, smart en strijd — toch werd hij nooit teleurgesteld.

Maar hij werd niet verzadigd. De stem van God scheen voortdurend te zeggen: „Ik heb andere schapen.....”

Het jaar daarop vroeg John Hyde aan God twee zielen per dag. Acht honderd zielen werden dat jaar toegevoegd. Maar opnieuw klemde hij zich aan God vast. Tenslotte kreeg hij de verzekering: vier zielen per dag.

De gruwel van de zonde scheen op hem te drukken. De lange, slapeloze nachten van gebed en de afmattende dagen waren duidelijk op zijn gezicht te lezen. Toch was hij als het ware van gedaante veranderd, als hij in grote bijeenkomsten sprak, de heerlijkheid van God verlichtte elk van zijn gelaatstreken, zodat velen hem nauwelijks herkenden.

Indien er gedurende die tijd, aan het eind van iedere dag, niet vier zielen tot de kudde waren toegevoegd, drukte dat 's nachts zo zwaar op zijn hart, dat hij niet kon slapen of eten. Dan vroeg hij God hem aan te tonen, wat in hem deze zegen verhinderde. Steeds weer zag hij dat het de behoefte aan roem in zijn leven was. Zijn zonden belijdende, zocht hij naar de geest van aanbidding en als hij God prees, kwamen de mensen naar hem en het getal van geredden werd volgemaakt.

Tenslotte begon dit intense gebedsleven zijn gezondheid aan te tasten. Terwijl hij aan een hevige koorts en een onophoudelijke pijn in zijn borst leed, ging hij door met zijn nachtwaken. Toen hij tenslotte naar een dokter ging, was de man geschokt. „Ik ben nog nooit zo'n ernstig geval als dit tegengekomen”, zei hij. „Uw hart heeft zich uit zijn natuurlijke staat van de linkerzijde verplaatst naar de rechterzijde. Er zullen maanden en maanden van absolute rust nodig zijn om het enigszins in zijn normale toestand terug te brengen.”

Terwijl hij naar de Verenigde Staten terugging om te

sterven, trof het dat hij in Shrewsbury in Engeland was, juist in de tijd van de opening van de Chapman-Alexander evangelisatiebijeenkomsten.

Dr. Chapman schreef: „Wij geloven in gebed als nooit te voren. Het aantal toehoorders was erg klein, resultaten schenen onmogelijk. Toen ontving ik bericht, dat een Amerikaans zendeling bezig was met Gods zegen af te bidden voor ons werk. Hij was bekend als „Biddende Hyde”.

Bijna onmiddellijk keerde het getij. De zaal was stampvol en in mijn eerste uitnodiging kwamen vijftig mensen tot Jezus Christus. Daarna was de Geest zo machtig aanwezig, dat alle tegenstand gebroken werd, alle hindernissen weggenomen, zondaren riepen om genade en werden gered.

Een paar maanden later was John Hyde gestorven, zijn leven was uitgeteerd door zijn ontzettende gebedsstrijd voor verloren mensen. Maar als resultaat van dat bidden waren honderd duizend zielen tot den Here Jezus Christus gebracht. Wat een heerlijke dood zo te sterven.

Voor het eerst in een Chinese kerk

In Sacramento staat een houten gebouwtje in de Chinezenwijk. Beneden zijn schoollakalen, boven een kerkzaal. Wij proberen de ingang te vinden en vragen eindelijk een negervrouw om raad, die met haar leuke kleine baby naar onze pogingen staat te kijken. Zij wijst ons een smal gangetje naast het gebouwtje. We lopen er voorzichtig, het zijn stapjes op en stapjes af, tot we aan de achterkant komen.

Een mooi Chinees meisje met prachtige amandelvormige ogen ontvangt ons en brengt ons bij „Mom”, de domineesvrouw. Een klein, mager Chinees vrouwtje is zij. Zij kent heel weinig Engels, maar wij begrijpen, dat haar man niet thuis is. Wij vragen of ze hem bereiken kan, maar dat maakt haar aan het lachen. Ik merk, dat Chinezen iedere keer lachen, als er volgens ons niets te lachen is.

„You hungry?”¹⁾ vraagt zij. Hoewel we het ontkennen, loopt ze naar de keuken en gaat koffie maken. Een kopje koffie op z'n Hollands is wel het minst wat je een vreemdeling kunt aanbieden. Maar het is geen Hollands kopje koffie. Bedrijvig biedt ze een stoel aan, maar die blijkt stuk te zijn; met veel lawaai haalt ze een andere. Ik zie nog meer versleten meubels. Een schommelstoel heeft een veer, die boven de zitting uitsteekt.

Nu brengt ze koffie binnen en sandwiches, vruchten, zoute amandelen en vele soorten koekjes. Vergeefs probeert ze een gesprek met ons te voeren, maar dan ineens loopt ze naar de telefoon en ontbiedt een ouderling. Het is een vrij grote Chinees, die een winkel heeft. „Is good for church, gives much for church”, zegt ze stralend als ze hem ons voorstelt. „Knows English”²⁾.

Dat laatste is niet zo schitterend. Wij geven hem de aanbevelingsbrieven, die hij heel lang bestudeert voor hij er iets van begrijpt. Het dochtertje met de mooie ogen blijkt een betere tolk te zijn. Ze is op een Amerikaanse Highschool en spreekt uitstekend Engels.

Gelukkig komt dominé gauw thuis. Hij is een kleine, vriendelijke man, met een ondoorgroendelijk gezicht. Hij is dadelijk bereid Zondag twee diensten af te staan, die later nog vermeerderd worden met een derde.

Wat een hardwerkende mensen zijn deze kleine Chinezen hier vóór mij. Zij geven kinderen en volwassenen Chinese taal-, schrijf- en leesles en geven daar tussen door de bijbellessen. 's Zondags houden zij kerk en Zondagsschooldiensten. En verder zijn zij de vraagbaak en hulp van gemeenteleden en niet-gemeenteleden. In de hele buurt haalt men den dominé als er moeilijkheden zijn. Hij moet den dokter halen, zieken

naar het ziekenhuis brengen, brieven vertalen.

Zij verpleegt alle zieken, die niet naar het ziekenhuis gaan, zij geeft school en verder heeft ze haar huishouden.

Vacantie nemen deze mensen zo goed als nooit. Een week in het jaar is wel het meeste wat zij zich gunnen. Wat is hier een ijver voor het Evangelie, een liefde voor hun volk! Wat is hier een echte naastenliefde. Ik begrijp ze niet, maar vindt het heerlijk deze mensen te ontmoeten en ben blij en trots hier Zondag te mogen spreken. Het is hier een stukje zending, maar het is moeilijker dan in China zelf. Dit vertelt de dominé, „Daar is dikwijls hongersnood en gebrek, ook aan medische hulp waar de kerk kan helpen. Hier zijn de mensen goed gevoed en verdienen veel en zijn niet zo afhankelijk.” Ik ben even verbaasd, als hij dit als een moeilijkheid ziet.

Zondagmorgen kom ik om te spreken. Het is een kleine gemeente van meest jonge mensen. „Zij kennen Engels, de ouderen niet”, zegt de dominee. Ik houd er mijn lezing en 's middags als er Zondagsschool is, zijn er veel meer mensen. Wat een lieve kindertjes, sommigen hebben bloemen of glinsterende versieringen in het blauwzwarte haar, de kleintjes hebben glatte pony. Ze zijn onrustig en lopen geregeld van en naar het toilet.

Tussen de diensten in zijn we de gasten van het dominees-vrouwje „Mom”. De maaltijd is echt Chinees. Een wonderlijke soep, waarin Chinese vruchten drijven en stukjes vlees doet ons een beetje aan de pompoensoep van het concentratiekamp denken. De rijst is heerlijk en wat er allemaal door en omheen ligt op een bord is buitennissig maar smakelijk.

In de kerk word ik voorgesteld aan vele dames en heren. Mrs. Wong heet een aardig mooi vrouwtje, Mrs. Wong heet een vuile achterbuurtvrouw met slonzig haar en vuile japon, Mrs. Wong heet een dametje met kleurige japon en wonderlijke sluijer aan en een vreemd hoedje op. Iedereen lijkt Mrs. Wong te heten. Nu is er een Mrs. Tong. Het klinkt mij zo grappig in de oren, maar ik merk, dat dat genoegoederzijds is, want als de dominé mij inleidt begint hij onze namen uit te leggen. Hij vertelt, dat hij in het hotel kamers bestelde voor ons en hij vroeg een kamer voor Miss ten Boom. Hij spreekt wonderlijk Engels en de hotelhouder verstond „ten rooms”. „Tien kamers heb ik niet”, riep de man. Toen hij zei: „For Mr. ten Have”, zei de man weer: „I have not ten.” Hij dacht dat de dominee zei in plaats van „Must have ten”, ten have”.³⁾

Tijdens de dienst komen er vele mensen binnen, na afloop word ik aan hen voorgesteld en ontmoet ik een wonderlijke verzameling dominé's. Een lange Hollander, een Filippino, een Cubaan, een Baptist, een reformed church minister. Een dame vraagt of ik in haar kerk nog kan spreken. Het is een dienst in een kerk, drie en een halve mijl weg, die om zeven uur begint. De avonddienst hier is om acht uur, maar haar man haalt en brengt mij in zijn auto en zo heb ik weer eens een bijna Canadese drukke Zondag met vier diensten.

's Avonds spreek ik voor anderen. Zij verstaan bijna allen weinig Engels. Ik spreek heel langzaam en gearticuleerd. En als ik klaar ben herhaalt de dominé het in het

Chinees. Bekende liederen als „Welk een Vriend is onze Jezus”, klinken vreemd in die onverstaanbare taal.

Wat is nu mijn ervaring deze eerste keer, dat ik voor Chinezen spreek? Ben ik tevreden? Nee, ik begrijp ze niet, deze mensen met hun lachende maskers. Ik sta zo ver van hen af. Zendingelingen hebben gelegenheid langzaam aan hen te leren kennen. Ik ken dezen niet, noch zij mij. Ik bid aldoor onder het spreken om liefde. Als de liefde van den Heiland in mij is, zal het door mij heen stralen.

Sommigen luisteren goed, anderen slapen, kinderen lopen heen en weer. Als de dominee mijn verhaal in het Chinees vertaalt, heb ik gelegenheid rustig de gezichten te bestuderen. Ik lees niets. Een kind gaat een versje zingen. Niemand verhindert haar dat, de dominee spreekt er iets luider overheen. Ik voel me niet blij. Hebben de mensen iets van mijn boodschap verstaan? Is er één ziel, achter deze maskers verborgen, getroffen door mijn nodiging hun hele leven aan Christus te geven? Heeft iemand met mij mee gedankt, dat het einde van deze wereld niet vernietiging is, maar de overwinning van Jezus Christus? Ik weet het niet. De dominee heeft zelf een masker voor. Zijn de voor mij zo onbegrijpelijke klanken, die hij nu zegt, een juiste weergave van mijn woorden? Heeft er iemand hier iets gevoeld van ontroering, toen ik vertelde van het lijden in de duistere kampen? Ik weet het niet.

Hoor, nu gaat de dominee weer in het Engels spreken. Hij vraagt mij iets. „Wilt U voor ons bidden? Wij zullen voor U bidden en voor Uw Evangeliesatiewerk. Wilt U de reformed churches overal onze groeten doen? Wij voelen ons één met hen. Sedert kort pas zijn wij aangesloten en wij zullen blij zijn als U zo de band wilt versterken. Vertel hen dat in Sacramento een Chinese kerk bij hen hoort.”

Ik voel mij beschaamd. Wat ben ik weer kliengelovig geweest. Deze mensen geven het heerlijkste wat zij aan mij geven kunnen; hun voorbede. En waar in de andere kerken kreeg ik zo'n belangrijke opdracht als hier?

Mom geleidt ons naar buiten. Het is een donkere nacht met heldere sterren. Zij vraagt of ik bidden wil voor haar. De taak is haar soms te zwaar en zij lijdt aan hartzwakte en zenuwachtigheid. Ik neem haar handen tussen de mijne en bid of de Heiland zelf Zijn doorboorde hand op haar wil leggen en haar genezen wil.

Biddend met de handen ineen, in Christus één.

Als ik weggaande nog eens omkijk, zie ik dat haar masker lacht, maar ik heb de sterren niet nodig om er doorheen te zien.

1) Is u hongerig?

2) Is goed voor de kerk, geeft veel voor de kerk. Kent Engels.

3) Deze aardige vergissing ontstond doordat „ten rooms” (tien kamers) slechts weinig verschilt met „Ten Boom” (spreekt uit: „ten boem”) en „Ten Have” dezelfde uitspraak heeft in 't Engels als „ten have” (tien hebben).

